

Arrest

nr. 336 137 van 18 november 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 juli 2025.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. COPINSCHI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestina afkomstig te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 24 maart 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 13 maart 2020 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig

is tot en met 10 maart 2026 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 4 en map 7, DVZ, EURODAC MARKED RECORD).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat zij met psychologische problemen kampt en zij legt hiervan ter ondersteuning ook psychologische attesten neer. Uit deze attesten blijkt dat verzoekende partij tussen juli 2024 en december 2024 acht keer op consultatie is geweest bij een psycholoog en dat zij een volgende afspraak gekregen heeft in april 2025 (NPO, p. 3). Het attest van 4 juli 2025 verwijst voornamelijk naar haar slechte fysieke gezondheid en de noodzaak aan opvang, gezien dit een nadelig effect had op haar mentale en fysieke gezondheid.. In het attest van 10 oktober 2024 is er sprake van een milde tot een ernstige depressie alsook symptomen van PTSD als gevolg van trauma verbonden aan het moeilijke leven in Gaza en haar migratieparcours. Het attest vermeldt ook dat zij regelmatige opvolging nodig heeft. Echter heeft verzoekende partij pas in april 2025 een nieuwe afspraak gehad, waaruit afgeleid kan worden dat zij drie maanden zonder begeleiding aan kan. Zij neemt op heden geen zware medicatie meer voor haar psychologische problemen en is ook niet in behandeling bij een psychiater. Zij bracht een restant van psychiatrische medicatie mee uit Griekenland, maar is hiermee gestopt omwille van de bijwerkingen (NPO, p. 4). Indien nodig neemt zij Sedistress, wat vrij verkrijgbaar is in de apotheek. Daarnaast neemt zij wat lichte medicatie omwille van maagklachten en aambeien, voor hoge bloeddruk en cholesterol (NPO, p. 3). Verzoekende partij gaf bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud aan zich goed te voelen (NPO, p. 4). Daarnaast kan opgemerkt worden dat verzoekende partij bij de DVZ aangegeven heeft geen bijzondere procedurele noden te hebben (administratief dossier, map 7, DVZ, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden"). Bovendien heeft verzoekende partij in België kunnen werken en bereidt zij zich voor op een nieuwe job. Zij is geslaagd op een praktijktest en zal een vast contract krijgen (NPO, p. 9). Zij brengt aldus geen elementen aan waaruit zou blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Verzoekende partij is een achtendertig jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 13 maart 2020 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 10 maart 2026 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 4 en map 7, DVZ, EURODAC MARKED RECORD). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2023", juni 2024, p. 243). Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij in 2023, bij terugkeer naar Griekenland, de nodige stappen gezet heeft om haar Griekse verblijfsvergunning te verlengen en dat zij hierin dus ook geslaagd is. Zij heeft via internet de aanvraag ingediend en kreeg vervolgens een document met de goedkeuring voor de verlenging waarna zij een afspraak diende te maken bij de gemeente om haar vingerafdrukken te geven (NPO, p. 6). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Zij stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat het vanaf het begin bij haar vertrek uit Gaza haar bedoeling was om naar België te komen omdat zij hier veel vrienden en kennissen heeft en gehoord had dat het hier goed was (NPO, p. 10). Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij, nadat zij in 2023 terugkeerde naar Griekenland en haar verblijfsvergunning liet verlengen, slechts ongeveer een maand na het verkrijgen van haar vernieuwde verblijfsvergunning opnieuw uit Griekenland vertrok en naar België doorreisde (NPO, p. 7). Het is voor verzoekende partij op basis van dit eerder kortstondig verblijf na het vernieuwen van haar verblijfsvergunning, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Verzoekende partij toont dan ook niet concreet aan dat zij de nodige stappen gezet heeft om in Griekenland een duurzaam leven uit te bouwen en aldaar haar rechten te doen gelden. Uit haar verklaringen blijkt dat zij over een AFM beschikte en dat zij aldus over de nodige documenten beschikte om in Griekenland te kunnen werken (NPO, p. 7). Uit algemene informatie blijkt inderdaad dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA/PRO ASYL, "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights", maart 2024). Zij zou zich

ingeschreven hebben bij een interimkantoor om werk te vinden, maar dit zou heel moeilijk zijn tenzij in de informele sector bij Arabischspreekende mensen. Bovendien zijn de lonen volgens verzoekende partij te laag zijn om rond te komen (NPO, p. 7). Echter schreef verzoekende partij zich in bij het interimkantoor op het moment dat zij niet over een geldige verblijfsvergunning beschikte. Hieruit kan niet blijken dat verzoekende partij in Griekenland effectief ernstige pogingen ondernomen heeft om te werken. Daarnaast kon verzoekende partij tijdens de wachtperiode voor het verkrijgen van haar vernieuwde verblijfsvergunning beroep doen op de financiële steun van haar broers en kon zij een kamer huren via een vriend waardoor zij ook een dak boven haar hoofd had (NPO, p. 7). Verder verklaart verzoekende partij dat haar aanvraag tot het verkrijgen van een AMKA geweigerd werd waardoor zij geen toegang gehad zou hebben tot medische zorgen. Echter blijkt uit haar verklaringen enerzijds dat zij haar AMKA ging aanvragen op het ogenblik dat zij niet over een geldige verblijfsvergunning beschikte waardoor het niet mogelijk was om een AMKA te verkrijgen. Wanneer haar echter gevraagd wordt of zij na het verlengen van haar verblijfsvergunning opnieuw een AMKA aangevraagd heeft, antwoordt zij ontkennend (NPO, p. 7). Anderzijds blijkt uit haar verklaringen en uit de voorliggende informatie dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot gratis gezondheidszorg, ook wanneer zij niet over een AMKA beschikken, op voorwaarde dat zij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaan (NPO, p. 7). Zij ging op consultatie bij Artsen Zonder Grenzen die haar doorverwezen naar een psychiatrisch ziekenhuis voor het voorschrijven van medicatie. Zij kreeg vervolgens medicatie voorgeschreven en er staat op een Grieks attest te lezen dat er urologisch onderzoek nodig is. Verzoekende partij verklaarde dat zij werd doorverwezen (NPO, p. 8). Echter verklaart verzoekende partij ook dat men haar niet wilde opnemen in het psychiatrisch ziekenhuis omdat zij geen AMKA had. Het betreft een loutere verklaring, aangezien uit objectieve informatie blijkt dat men ook zonder een AMKA terecht kan in een openbaar ziekenhuis. Verzoekende partij verklaart dat zij dit niet wist (NPO, p. 8). Het feit dat verzoekende partij zelf diende te betalen voor de medicatie is verder niet voldoende om gewag te maken van een toestand van verregaande deprivatie en komt ook niet overeen met objectieve info waaruit blijkt dat medicatie gratis is, mits voorgeschreven door een arts van een publiek ziekenhuis. Waar verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud als oorzaak voor haar vertrek uit Griekenland verwijst naar een incident aan een rood licht waarbij zij geduwd zou zijn, dient opgemerkt te worden dat zij zelf aanhaalt niet zeker te zijn of dit zich in werkelijkheid heeft voorgedaan. Zij heeft de persoon niet echt gezien noch herkend en heeft dit incident mogelijks geïnterpreteerd vanuit haar mentale toestand op dat moment, waarbij angst en stress prominent waren (NPO, p.9). Wat er ook van zij, verzoekende partij heeft naar aanleiding hiervan contact kunnen opnemen met de politie die haar doorgestuurd hebben naar de rechtbank (NPO, p. 7-8). Verzoekende partij kan op basis van het voorgaande dan ook niet gevolgd worden waar zij in het verzoekschrift stelt dat zij geen andere keuze had dan terug te vallen op de steun van anderen om te overleven en dat er in haar geval aldus wel sprake was van een situatie van verregaande materiële deprivatie. Het komt de begunstigde van internationale bescherming zelf toe om de nodige stappen te zetten om zijn rechten te doen gelden die verbonden zijn aan zijn status. Op basis van bovenstaande toont verzoekende partij echter niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich in Griekenland te integreren. Zij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie, hoe betreurenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Waar verzoekende partij nog zonder meer in het verzoekschrift stelt dat zij niet voldoende bevraagd zou zijn over haar situatie en levensomstandigheden in Griekenland, blijkt uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing dat zij hierover wel bevraagd werd en dat er met alle elementen rekening gehouden werd.

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar voorgaande arresten van de Raad en internationale rechtspraak.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als

begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Op 3 september 2025 maakt de verzoekende partij een attest over getiteld: "(...) *Psychologisch verslag van 02-09-2025*".

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 4 september 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP verwijst naar het pleidooi in de zaak nr. 3 wat betreft de algemene situatie in Griekenland. Ze heeft gepoogd zich staande te houden in Griekenland quod non zoals ook terug te vinden in de neergelegde RSA-verslagen: geen werk of onbetaald en onofficieel, huisvesting: een matras onder een afdakje. Het neergelegde psychologisch attest getuigt van een zeer ernstig PTSS met invloed op haar dagelijks functioneren en sociale contacten. Veel negatieve stress waardoor ook het probleem van rondraaien in cirkels. Hiermee in tegenstelling heeft ze werk gevonden in België, de bescherming in Griekenland is niet afdoende en wat betreft haar situatie in Gaza verwijst ze eveneens naar hogervermeld pleidooi, ze kan niet terug. Zij verwijst naar een in Griekenland neergelegde klacht -waarover ze ter zitting niet wil praten, vraagt deze grondig te willen bekijken. Tot op heden heeft ze geen nieuws over deze klacht.”

Betreffende de zaak met nummer 3 op de rol, zijnde de zaak met rolnummer 335 892, waarnaar wordt verwezen, staat in voormeld proces-verbaal het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. Zij merkt op dat het verzoek tot horen technisch niet gebruikt kan worden als AN. VzP legt daarom de inhoud van de vraag tot horen neer als een AN.

Ze verwijst voor de algemene situatie inzake Griekenland en Gaza. VzP verwijst naar het RSA dat Griekenland over onvoldoende middelen beschikt om erkende personen te ondersteunen zodat het vermoeden van het CGVS hieromtrent niet klopt. Het door het CGVS gestelde vermoeden dat Griekenland de mogelijkheid heeft om mensen op te vangen wordt tegengesproken door de RSA-verslagen waarbij gesteld wordt dat er geen toegang is tot woonst/taallesen/medische zorgen/werk. Bovendien is er het probleem van discriminatie en racisme. Ze loopt het risico slachtoffer te worden van drugsbendes, uitbuiting door werkgevers zoals niet uitbetalen van het loon. Dit alles wordt mee georkestreerd door de Griekse staat: er is de versnipperde organisatie van de basisvoorzieningen zoals documenten nodig voor huisvesting en medische zorgen, waarbij 6 verschillende overheidsinstanties zijn betrokken; zelfs advocaten moeten betaald worden om een verblijfvergunning te bekomen. En zelfs als je documenten hebt ben je niet gerust, zo val je ook maanden zonder rechten bij verlies ervan. ADET wordt gedeactiveerd bij een niet-regelmatig verblijf in Griekenland: dit is zo in vele dossiers. Dit betekent geen sociale voorzieningen meer zoals toegang tot het Heliosprogramma. De lange procedure-behandeltijd in België door het CGVS draagt zo ook bij aan het ontoegankelijk worden van de voorzieningen waarop erkende vluchtelingen gedurende het 1ste jaar beroep kunnen doen. Ze volgt de technische manier van werken van het CGVS niet. De algemene situatie in Griekenland is niet onder controle. Ze wijst op de opgesmukte cijfers door Griekenland voor de Europese instanties waardoor een sfeer gecreëerd wordt dat de Griekse overheid wel in staat is om hulp te bieden quod non volgens verslag van RSA, de eerder neergelegde AN van het CGVS kan dan ook niet gevolgd worden dienaangaande.

Wat haar persoonlijke situatie betreft: ze is een UNRWA-vluchteling, geboren in een vluchtelingenkamp in apr. 2004, amper 18 jaar oud bij haar aankomst in okt. '22 in Griekenland. Ze werd in elkaar geslagen door de politie in het opvangkamp, vond geen werk, heeft steun gezocht bij ondersteunende organisaties, kreeg steun vanuit Gaza (staat haaks op haar zgnde zelfredzaamheid zoals het CG oordeelt in de bestreden beslissing), hulp vanuit Gaza is nu een illusie geworden. Ze heeft haar documenten weggegooid omwille van geen vertrouwen en toch teruggestuurd te worden, ze waren slechts geldig tot okt. '25. En ze wijst op eerdere pleidooien inzake het probleem van hernieuwen/verlengen van documenten en op het risico in een “gat te vallen”. Ze heeft een attest dakloosheid gekregen waarmee ze het bewijs levert van de mission impossible voor de Griekse overheid en de organisaties. Ze had de keuze om terug te keren naar Gaza, te creperen in Griekenland of naar België komen. Zo heeft ze familie uit Gaza hier in België die erkend zijn. Haar ouders leven in slechte toestand in Gaza, zij probeert ze bij te staan, ze heeft hier een broer met slechts een nier die hier erkend is omwille van diens medische situatie. Ze krijgt veel steun van hem wat goed is voor haar welzijn (en vice versa). Ze volhardt in de middelen. Intussen is haar neef met kanker hier toegekomen, deze begeleidt zij bij diens behandeling in het ziekenhuis, hij was in kritieke toestand temeer diens vader overleden is en hij meer opvang behoeft. Deze neef is recent ook erkend en zij legt hiervan stukken neer bij AN. Zij wil graag haar familieleden hier verder kunnen ondersteunen.”

Hierbij kan worden opgemerkt dat voormeld betoog in de zaak 3 op de rol irrelevant is voor zo ver dit betrekking heeft op de individuele elementen eigen aan die zaak. Elk dossier dient op individuele basis te worden onderzocht en beoordeeld, en de rechtspraak van de Raad heeft geen precedentwaarde. De verzoekende partij kan om die reden niet dienstig verwijzen naar andere rechtspraak en andere zaken op de zitting. Er kan en mag slechts rekening worden gehouden met de elementen die thans hier voorliggen in onderhavig dossier.

6. Noch met voormeld betoog ter zitting, noch met het door haar neergelegde stuk brengt de verzoekende partij concrete en dienstige argumenten of elementen bij die van aard zijn afbreuk te doen aan de in de beschikking van 8 juli 2025 opgenomen grond.

6.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat waar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar de neergelegde RSA-verslagen, zij geen recenter RSA-rapport bijgebracht heeft.

In voormelde beschikking erkent de Raad dat blijkens de beschikbare landeninformatie er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in de bijgebrachte rapporten geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Aldus zijn de omstandigheden in Griekenland niet zo dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De loutere stelling ter terechtzitting dat de bescherming in Griekenland niet afdoende is, laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland genieten, dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de verzoekende partij haar individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van de beschermingsverzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

6.2. Persoonlijke situatie van verzoekende partij als Grieks statushouder

In voormelde beschikking wordt vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij in Griekenland op 13 maart 2020 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 10 maart 2026 (administratief dossier, map 5, stuk 4 en map 7, *“EURODAC MARKED RECORD”*) en dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij in 2023, bij terugkeer naar Griekenland, de nodige stappen gezet heeft om haar Griekse verblijfsvergunning te verlengen en dat zij hierin dus ook geslaagd is.

Bijgevolg beschikt de verzoekende partij op heden over een geldige Griekse verblijfsvergunning.

In voormelde beschikking wordt voorts vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Om tot voormeld besluit te komen, werd in voormelde beschikking rekening gehouden met de afgelegde verklaringen en de neergelegde attesten. Tevens wordt uitgebreid toegelicht om welke redenen de aangevoerde elementen niet kunnen volstaan.

Ter terechtzitting spitst de verzoekende partij haar betoog toe op haar psychische gezondheidstoestand en zij verwijst naar het neergelegde psychologisch attest dat naar haar mening getuigt van een zeer ernstige PTSS

met invloed op haar dagelijks functioneren en sociale contacten en stelt: *“Veel negatieve stress waardoor ook het probleem van ronddraaien in cirkels”*.

In het psychologisch verslag, opgesteld door Y. V. klinisch orthopedagoog-psychotherapeut, worden symptomen opgesomd die de verzoekende partij toeschrijft aan de toestand in haar thuisland en de zorgen rond haar familie. Voorts wordt als *“Mogelijk klinisch beeld: een instabiel psychisch functioneren door een hoge negatieve stress”* vermeld en wordt de begeleiding toegelicht.

Er wordt niet ontkend dat de verzoekende partij met psychologische problemen kampt. In het voorliggende attest wordt gesteld: *“Deze symptomen hebben een sterke invloed op zijn dagelijks functioneren: moeilijke sociale contacten – voelt zich soms alleen – zich ongelukkig voelen, emotioneel instabiel (uit vallen/overweldigd zijn), geen zinvolheid ervaren in zijn leven, etc.”* Voormelde opsomming geef echter geen concrete toelichting over de impact van haar mentale gezondheidstoestand en eventuele behandeling met betrekking tot haar zelfredzaamheid en haar globaal dagelijks functioneren, noch liggen er andere medische stukken voor die hierover attesteren. De verzoekende partij zet ook nergens concreet uiteen in welke mate haar psychologische problemen haar zouden beletten om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de impact van deze problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten aldaar te doen gelden. Uit dit attest blijkt niet dat de mentale gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt.

In voormelde beschikking werd reeds vastgesteld dat evenmin uit de verklaringen van de verzoekende partij en/of de overige door haar bijgebrachte documenten blijkt dat haar psychologische en/of medische problemen belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en dat haar medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Hierbij kan eraan worden herinnerd dat uit de verklaringen van de verzoekende partij naar voren kwam dat zij er in 2023 in slaagde, bij terugkeer naar Griekenland, de nodige stappen te zetten om haar Griekse verblijfsvergunning te verlengen.

Er liggen heden ook geen elementen voor waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Integendeel, in voormeld attest wordt aangegeven dat de verzoekende partij aan het werk is in een productiebedrijf en dat dit haar afleiding geeft voor haar moeilijke gedachten en haar helpt zinvolheid te ervaren.

Kortom, de verzoekende partij toont niet *in concreto* aan in welke mate haar fysieke en/of psychische gezondheidstoestand en haar eventuele (medicamenteuze) behandeling haar beletten om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psycho-medische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen. Door op algemene wijze te poneren: *“Veel negatieve stress waardoor ook het probleem van ronddraaien in cirkels.”*, overtuigt zij niet.

De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zoals reeds vastgesteld, kreeg de verzoekende partij medische verzorging, ook voor haar psychologische klachten, niettegenstaande zij niet over een AMKA zou hebben beschikt. Er wordt er hierbij aan herinnerd dat de verzoekende partij haar Griekse verblijfsvergunning (ADET) nog geldig is, met name tot 10 maart 2026. Ze beschikt dus heden nog steeds over een wettelijk(e) verblijf(stitel) in Griekenland. Wat betreft de activering van haar AMKA maakt zij niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en zij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen en/of het activeren van een AMKA. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden. Zoals reeds geduid in voormelde beschikking, blijkt uit de beschikbare informatie dat statushouders overigens ook zonder AMKA of zonder actieve AMKA toegang hebben tot (gratis) gezondheidszorg.

Er wordt daarnaast niet ontkend dat de huidige situatie in Gaza gevolgen heeft voor de psychologische toestand van verzoekende partij, echter toont zij niet aan dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zal verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een in Griekenland neergelegde klacht – waarover ze ter zitting niet wil praten – en vraagt deze grondig te willen bekijken, geeft zij, behalve dat zij tot op heden geen nieuws heeft over deze klacht, geen verdere toelichting. Zij reikt met dit pleidooi dan ook geen concrete argumenten aan die een ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking.

De verzoekende partij brengt wat betreft haar persoonlijke situatie bijgevolg geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hetgeen eerder werd vastgesteld inzake het gebrek aan een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij in het licht van de aangehaalde relevante rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijft aldus gehandhaafd.

De overige gronden van voormelde beschikking laat de verzoekende partij ongemoeid, zodat deze onverminderd overeind blijven.

6.3. Derhalve blijkt uit niets en de verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat haar situatie in Griekenland een was van of dat bij een terugkeer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt zoals geduid door het Hof van Justitie in de al aangehaalde relevante rechtspraak, met name een situatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. De verzoekende partij toont het tegendeel niet *in concreto* aan.

6.4. Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend wordt beoordeeld, moet niet opnieuw worden bepaald of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is de verwijzing ter terechtzitting naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig. De situatie in Gaza, noch van haar familieleden aldaar, is, hoe betreurenswaardig ook, ter zake relevant gelet op de internationale bescherming die de verzoekende partij in Griekenland geniet en waarvan zij niet aantoonde dat deze niet meer actueel of toereikend is.

7. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS